

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216203339
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2216203339.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátkou: JUDr. Barbora Korenecová, so sídlom Malinovo, Sinečná 765/3, proti žalovanej: C. H., nar. XX.XX.XXXX, adresa Y. H., F. XXX/XX, zastúpenej: Advokátska kancelária Prachová & Partners, s. r. o., so sídlom Bratislava, Miletičova 21, IČO: 50 491 300, o zaplatenie 359,01 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5C/85/2016-47 zo dňa 9.5.2017 v spojení s opravným uznesením č. k. 5C/85/2016-87 zo dňa 5.11.2019, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalobcu voči výroku I. napadnutého rozsudku o d m i e t a .

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutého výroku II. o zaplatenie trov mediačného konania vo výške 143,63 Eur p o t v r d z u j e a vo zvyšnej časti napadnutého výroku II., vo výroku III. a vo výroku IV. rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výkonom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2,- Eur spolu s úrokom omeškania 5% ročne zo sumy 2,-Eur od 7.3.2016 až do zaplatenia, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; výkonom II. žalobu vo zvyšku zamietol; výkonom III. určil, že zmluvná podmienka dojednaná v bode 12 Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru, kde veriteľ upozorňuje spotrebiteľa, že v prípade nesplatenia spotrebiteľského úveru vznikne za podmienok stanovených v zmluve, spotrebiteľovi povinnosť zaplatiť dohodnutú čiastku za upomienky, okamžite splatiť celý dlh, povinnosť platiť úroky z omeškania, nahradiť škodu vo výške, v ktorej nie je krytá úrokom z omeškania, zmluvnú pokutu, a uhradiť náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práva a veriteľovi vznikne právo na realizáciu zabezpečenia uvedeného v zmluve, právo na odstúpenie od zmluvy alebo právo domáhať sa obrany svojich práv na príslušnom orgáne, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, v dôsledku čoho je neplatná; výkonom IV. rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej pomernú časť trov konania vo výške 98,88% a výkonom V. deklaroval, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku v samostatnom uznesení.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 4, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ust. § 9 ods. 1, 2, 3 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), a vecne tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia úroku z istiny 41,36 Eur, úroku z omeškania 0,05 Eur, poplatku vo výške 130,97 Eur, poplatku za upomienky 10,- Eur, zmluvnej pokuty vo výške 33,- Eur, trov mediačného konania 143,63

Eur, ako aj náhrady trov konania na tom základe, že so žalovanou uzavrel dňa 13.12.2013 zmluvu o úvere č. 207800672, na základe ktorej jej poskytol pôžičku vo výške 350,- Eur, ktorú sa zaviazala splácať v 12. mesačných splátkach po 58,- Eur, z ktorej sumy zaplatila celkom 348,- Eur a úver ďalej riadne nesplácala. Predmetnú úverovú zmluvu posúdil súd prvej inštancie ako zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú je potrebné aplikovať ust. zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, t. j. ročnú percentuálnu mieru nákladov, len odkazuje na spôsob jej výpočtu a tiež neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f), teda dobu trvania zmluvy o úvere a termín konečnej splatnosti, pričom naplneniu uvedeného účelu nemôže urobiť zadosť zmluva obsahujúca iba uvedenie doby trvania úveru v bode 2. Obchodných podmienok platných u žalobcu, keďže išlo o podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj keď tento údaj je identifikovaný ako 380. Deň po uzavretí zmluvy chýba údaj termínu splatnosti úveru, ktorý zákon požaduje súčasne uviesť s dobou trvania zmluvy. Termín nie je možné vykladať inak, ako dátum ukončenia zmluvy. Tým vlastne zákon poskytuje primeranú ochranu právam spotrebiteľa pri uzatváraní úverových zmlúv, aby tieto neboli neurčité a nezrozumiteľné pre spotrebiteľa, ktorý je slabšou stranou zmluvného vzťahu a jeho znevýhodnené postavenie využíva subjekt, ktorý pripraví zmluvy, bez možnosti ovplyvniť obsah zmluvy, ako aj v tomto prípade. Vzhľadom na neexistenciu splnenia podmienky podľa § 9 ods. 2 písm. j) a f), súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva sa považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) za bezúročnú, a bez poplatkov. Žalobcovi preto vznikol nárok na zaplatenie rozdielu poskytnutého úveru 350,-Eur a zaplatenej časti úveru 348,-Eur, čo predstavuje 2,-Eurá.

3. K zmluvnými stranami dohodnutej sadzbe úroku vo výške 39,15% súd prvej inštancie uviedol, že takáto výška úroku za prenechané peňažné prostriedky odporuje dobrým mravom, nakoľko je neprimerane vysoká. Predstavuje totiž takmer polovičné zhodnotenie peňažných prostriedkov na ročnej báze. V relevantnom krátkom čase sa pritom podľa všeobecne známych údajov inflácie v Slovenskej republike pohybovala na jednocifernej úrovni (1-3 % ročne). Takto vysoká úroková sadzba nie je odôvodnená ani žiadnymi osobitnými dôvodmi kreditného rizika dlžníka, ani hospodárskou a inou situáciou v slovenskej ekonomike. Preto dospel k záveru, že dohoda o takejto úrokovej sadzbe je právnym úkonom, ktorý sa prieči dobrým mravom, dôsledku čoho je podľa § 39 OZ neplatná.

4. Pokiaľ ide o povahu uzavretej úverovej zmluvy, súd prvej inštancie poukázal na to, že bola vopred pripravená dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, jedná sa teda o tzv. typovú zmluvu, kde sa iba do štandardného formulára dopisovali údaje individualizujúce spotrebiteľa, ním vybranú službu, označenie programu a služby, ako aj všetky dojednané ceny za poskytnuté služby. Žalovaná ako spotrebiteľ mala síce zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred podpisom zmluvy, ale nesporene nemohla ovplyvniť ich obsah. Zmluvné dojednanie obsiahnuté v zmluve a v špecifikácii preto súd s poukazom na ust. § 53 ods. 2 OZ i v článku III. Smernice nepovažoval za individuálne dojednané. Mal za to, že žalovaná ako spotrebiteľ nemala žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah vopred dodávateľom navrhnutých a v predloženej zmluve fixne formulovaných dojednaní o zmluvnej pokute. Mohla iba zmluvu ako celok odmietnuť, alebo ju prijať, a podrobiť sa teda tak i dodávateľom nanútenému dojednaniu o zmluvnej pokute. Dôkazné bremeno preukázať, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo individuálne dohodnuté, pritom v zmysle cit. § 53 ods. 3 OZ (i v článku III bod 2 cit. Smernice 93/13/EHS), bolo na žalobcovi ako dodávateľovi. Žalobca v konaní individuálne dojednanie zmluvnej pokuty nepreukázal, preto súd uzavrel, že predmetná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Ďalej dospel súd k záveru, že zmluvné podmienky dojednané v spotrebiteľskej zmluve v článku 12. všeobecných obchodných podmienok, špecifikácii služieb spôsobujú z uvedených dôvodov značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu, ako sankciu (§ 53 ods. 4 písm. k/ OZ) spojenú s neplnením jeho záväzku, v dôsledku čoho ide o neprijateľné zmluvné podmienky (§ 53 ods. 1, 2, 3 OZ), ktoré sú neplatné (§ 53 ods. 5 OZ) a pre spotrebiteľa, teda pre žalovanú nie sú záväzné, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty v celom rozsahu zamietol.

5. Nakoľko žalobca ničím nepodložil náklady na mediálne konanie, súd nemohol posúdiť opodstatnenosť tohto nároku.

6. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie svojich tvrdení o splnení náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pre opodstatnenie priznania nároku v uplatnenej výške. Podľa súdu prvej inštancie tak v tomto smere neunesol dôkazné bremeno.

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vzhľadom na pomer úspechu strán v spore, priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98,88%.

8. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia, v celom jeho rozsahu odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Ako odvolacie dôvody uviedol tie, ktoré vyplývajú z ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Poukázal na to, že dňa 13.12.2013 uzavrel so žalovanou zmluvu o úvere č. 207800672, ktorou poskytol ako veriteľ dlžníčke sumu vo výške 350,- Eur a ktorú sa dlžníčka zaviazala vrátiť zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 346,- Eur. Mal za to, že nedošlo k naplneniu dôvodov podľa § 11 ZoSÚ a teda zmluvu nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, sú jasne uvedené priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd uviedol, že zmluva neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov a termín konečnej splatnosti. Avšak v zmluve je na prednej strane uvedené: „Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 696 Eur, ak nie je dohodnuté inak do 14.12.2014 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatárovi.“ Vzhľadom na uvedené, sa teda zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy nastane dňa 14.12.2014. Ročná percentuálna miera nákladov bola tiež na prednej strane v bode 3. uvedená vo výške 98,86%. Z toho jednoznačne vyplýva, že zmluva obsahovala hneď na prednej strane súdom vytykané náležitosti, preto je tvrdenie súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti nesprávne. Žalovaný nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať, v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 ZoSÚ podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Zákon v čase uzatvorenia zmluvy nestanovil maximálnu možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1.7.2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov sa riadi podľa predpisov účinných do 31.5.2014. Regulácia odplaty sa riadi ust. § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutia peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Podľa aktuálnej rozhodovacej praxe: „u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku alebo úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na vyššie podnikateľské riziko, sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektmi v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období“ (rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 98/2005). Ak teda žalovaná namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako žalobca). Slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Čo sa týka poplatku za poskytnutie úveru, ten nie je podľa žalobcu neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám. Pokiaľ ide o samotnú výšku príslušného poplatku, tento v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovoval, keďže nič voči jeho výške nenamietal, zmluvu o úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od žalobcu prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Teda bolo na dobrovoľnom rozhodnutí dlžníka či na dané podmienky úverovej zmluvy pristúpi alebo nie. Žalovaná v prípade, že po podpise zmluvy o úvere nadobudla pocit, že podpísala nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna

miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o úvere. Uvedené právo žalovaný nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 207800672 a so všetkými podmienkami poskytnutia úveru. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného ohľadom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 C-42/15. Uviedol, že predkladá súdu ako prílohy dokumenty preukazujúce výšku a opodstatnenosť nákladov na mediálne konanie, pričom k podanému odvolaniu pripojil fotokópiu Návrhu na začatie mediálneho konania zo dňa 9.3.2015 a Písomné vyhlásenie mediátora o skončení mediácie zo dňa 15.4.2015.

10. Žalovaná odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila, pričom uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že v zmluve nie je doba splatnosti úveru v súlade so zákonom, čo má za následok, že úver poskytnutý žalovanej sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd tiež správne posúdil výšku úrokovej sadzby ako neprijateľnú, v rozpore s dobrými mravmi, pričom správne poukázal na uznesenie NS SR 6MObd 5/2009 a tiež 5Cdo/26/2011. Súd správne vyhodnotil zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako formulárovú, teda že žalovaná nemala reálnu možnosť ovplyvniť jej obsah. Súd tiež správne posúdil, že zmluva obsahuje neprimeranú sankciu spojenú s nesplnením záväzku žalovanej. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, preto žalovaná žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých výrokoch ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%.

11. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), v prvom rade dospel k záveru, že odvolanie žalobcu voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobe žalobcu čiastočne vyhovel a žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy 2,- Eurá spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 2,- Eur od 7.3.2016 do zaplatenia, bolo podané neoprávnenou osobou.

13. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

14. Pokiaľ teda ide o odvolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý výrok bol v celom rozsahu v prospech žalobcu, keďže ním bolo žalobe čiastočne vyhovené, žalobca nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania voči nemu. Odvolaciemu súdu preto nezostávalo iné, ako s použitím ust. § 386 písm. b) CSP odvolanie žalobcu voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie ako podané neoprávnenou osobou odmietnuť.

15. Pokiaľ ide o zvyšnú časť odvolania žalobcu, t. j. jeho odvolanie voči výrokom II. až IV. napadnutého rozsudku, krajský súd po zistení, že odvolanie žalobcu bolo v týchto častiach podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v týchto častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné, preto bolo potrebné rozsudok v napadnutom zamietajúcom výroku II. v časti potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP), a vo zvyšnej časti zamietajúceho výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie ho bolo dôvodné zrušiť spolu so súvisiacimi výrokmi III. a IV. napadnutého rozsudku (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP) a vec v zrušenom rozsahu vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 CSP).

16. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzenom rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť správnosť právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru, že predmetný spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) a f) ZoSÚ, že výška dojednaného úroku je v rozpore s dobrými mravmi a preto

je podľa § 39 OZ neplatná, že zmluvná podmienka v čl. 12 VOP nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná, pričom spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko požaduje od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu, preto ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. k) OZ, ktorá je neplatná podľa § 53 ods. 5 OZ, v dôsledku čoho žalobca nemá nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, a na základe ktorých záverov, súd vo zvyšku zamietol žalobu v časti o zaplatenie úroku 41,36 Eur, úroku z omeškania 0,05 Eur, poplatku 130,97 Eur, poplatku za upomienky 10,- Eur, zmluvnej pokuty 33,- Eur a trov mediáčného konania vo výške 143,63 Eur.

17. V predmetnej veci predovšetkým súd prvej inštancie dospel k záveru, že úver je potrebné považovať podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o úvere neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) a f) ZoSÚ, teda že neobsahuje uvedenú RPMN a údaje o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru.

18. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

19. Odvolací súd sa v prvom rade nestotožňuje so záverom prvoinštančného súdu, že v dôsledku nedostatku náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) a f) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, t. j. k 13.12.2013, je potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ v znení účinnom k 13.12.2013 za bezúročný a bez poplatkov. Podľa predloženej fotokópie zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 207800672 zo dňa 13.12.2013 (na č. I. 6 spisu), bolo RPMN v zmluve výslovne uvedené, a to v bode 3. vo výške 98,86%. V bode 2. zmluvy sú tiež uvedené údaje o dobe trvania zmluvy a termíne jej konečnej splatnosti s tým, že oba tieto údaje predstavuje dátum 14.12.2014. Nie je teda jasné, na základe akých okolností súd prvej inštancie k svojmu záveru o neuvedení predmetných údajov v zmluve dospel. Súd prvej inštancie teda svoj právny záver o bezúročnosti a bez poplatkovosti zmluvy uzavrel na nesprávnom preskúmaní obsahu uzavretej úverovej zmluvy zo dňa 13.12.2013. Pokiaľ potom nárok žalobcu na zaplatenie uplatneného príslušenstva - vyčísleného úroku 41,36 Eur, vyčíslených úrokov z omeškania 0,05 Eur, poplatku 130,97 Eur, poplatku za upomienky 10,- Eur vo výroku II. zamietol, bol tento jeho záver nesprávny a zároveň nepreskúmateľný, keďže zistenia súdu prvej inštancie v ods. 26. odôvodnenia nekorešponujú s obsahom zmluvy.

20. Nárok žalobcu na zaplatenie úroku z úveru, súd prvej inštancie zamietol tiež s odôvodnením, že výška úroku dohodnutá v zmluve vo výške 39,15% ročne, je v rozpore s dobrými mravmi, a preto je podľa § 39 OZ neplatná. Neprijateľnosť výšky dojednaných úrokov, súd prvej inštancie v ods. 28. odôvodnenia porovnáva s infláciou, pričom tento svoj postup súd prvej inštancie nijako nevysvetlil, nerozviezol, prečo práve inflácia má byť tým ukazovateľom, ktorý je rozhodujúci pre posudzovanie primeranosti výšky úrokov z úveru. Súd prvej inštancie pri tejto svojej hodnotiacej úvahe síce poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo/26/2011, avšak z tohto rozhodnutia už ďalej neaplikoval záver NS SR, že: „Nepriemeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaná obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.“ V danom prípade súd prvej inštancie porovnanie dojednaného úroku s obvyklými úrokmi poskytovanými veriteľmi v obdobných prípadoch (výška úveru, jeho splatnosť, zabezpečenie úveru, majetková situácia dlžníka a pod.) nevykonal. Len na základe všeobecných teoretických záverov nezohľadňujúcich okolnosti konkrétneho prípadu, s poukazom na výšku inflácie, dospel k záveru, že úrok je v rozpore s dobrými mravmi. Takýto záver súdu prvej inštancie je však nedostatočný a nepreskúmateľný, nakoľko chýba úvaha súdu zohľadňujúca relevantné ukazovatele, okolnosti danej veci a ich vzájomné vyhodnotenie.

21. Súd prvej inštancie sa tiež zaoberal oprávnenosťou nároku žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty. Mal za to, že nárok na jej zaplatenie vyplýva z čl. 12 Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru, pričom dospel k záveru, že tieto ustanovenia zmluvy, neboli so spotrebiteľom individuálne dojednané, pričom spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že vyžadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby

zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu, spojenú s nesplnením jeho záväzku, preto uzavrel, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. k) OZ, ktorá je podľa § 53 ods. 5 neplatná, a zároveň túto zmluvnú podmienku vyhlásil za neprijateľnú a neplatnú vo výroku III. rozsudku (zrejme aplikujúc § 298 CSP). Opäť však absentuje hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie, ktorou by vysvetlil, prečo výška zmluvnej pokuty 33,- Eur, v danom konkrétnom prípade predstavuje neprimerane vysokú sumu, ako sankciu spojenú s nesplnením záväzku žalovanej. Súd prvej inštancie dokonca v odôvodnení výšku žalobcom uplatnenej zmluvnej pokuty v ods. 29. a 30. ani neuvádza a bez ďalšieho prijíma záver o jej neprijateľnej výške. Súd prvej inštancie tiež vo svojom odôvodnení nevysvetľuje, prečo dospel k záveru, že je potrebné vyhlásiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku práve znenie čl. 12 Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru. V tomto článku je pritom okrem zmluvnej pokuty uvedených viacerých inštitútov pre prípad nesplnenia spotrebiteľského úveru dlžníkom, a to poplatky za upomienky, okamžitá splatnosť úveru, povinnosť platiť úroky z omeškania, nahradíť škodu vo výške, ktorá nie je krytá úrokmi z omeškania, zaplatiť zmluvnú pokutu a uhradiť náklady, ktoré vznikli veriteľovi v súvislosti s uplatnením práva, právo na realizáciu zabezpečenia uvedeného v zmluve, právo odstúpiť od zmluvy, domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Veriteľ predsa v tomto ustanovení len vymenúva inštitúty, ktorých aplikácia prichádza do úvahy v zmysle ustanovení OZ (náhrada škody, úroky z omeškania, zmluvná pokuta a ďalšie). Nie je preto zrejmé, v čom vidí súd prvej inštancie neprijateľnosť znenia tejto zmluvnej podmienky, prípadne či má byť celá neprijateľná len preto, že sa v nej uvádza, že pri riadnom nesplácaní úveru, si veriteľ bude uplatňovať nárok na zmluvnú pokutu. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu prvej inštancie rovnako nepreskúmateľné a predčasné.

22. Pokiaľ však ide o záver súdu prvej inštancie, že ohľadom uplatneného nároku na zaplatenie trov mediálneho konania vo výške 143,63 Eur, žalobca neunesol dôkazné bremeno, keďže tento svoj nárok nepodložil žiadnymi dôkazmi, s týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje. Žalobca si totiž v podanej žalobe bez ďalšieho uplatnil nárok na náhradu trov mediálneho konania vo výške 143,63 Eur, pričom tento svoj nárok, jeho vznik a dôvodnosť nijako skutkovo neopísal a v spore nepredložil žiadne dôkazy preukazujúceho jeho dôvodnosť. Až k podanému odvolaniu žalobca pripojil kópie listín - Návrh na začatie mediálneho konania zo dňa 9.3.2015 a Písomné vyhlásenie mediátora o skončení mediácie zo dňa 15.4.2015. Pokiaľ však ide o tieto listinné dôkazy, ide o prostriedok procesného úroku žalobcu, ktorý nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie, preto vzhľadom na koncentračný princíp civilného sporového konania, ho možno v odvolacom konaní použiť len za splnenia podmienok v ust. § 366 CSP. Žalobca však ani neuviedol, ani nepreukázal, že by niektorá z týchto podmienok bola splnená, teda najmä, že by tieto dôkazné prostriedky (listiny) nemohol bez svojej viny uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd tak na tieto listiny už viac prihliadať nemohol a uzavrel, že záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena na strane žalobcu, pokiaľ ide o preukázanie dôvodnosti tohto nároku žalobcu, bol správny. Žalobca totiž v konaní pred súdom prvej inštancie nielen že nepredložil žiadne doklady preukazujúce tento jeho nárok, ale ohľadom tohto svojho nároku neuviedol ani podstatné skutkové tvrdenia, keď v žalobe uviedol, že nárok na zaplatenie týchto nákladov, má vyplývať zo Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, avšak neuviedol, kedy podal návrh na začatie mediálneho konania, z akého dôvodu, u ktorého mediátora, ako prebiehalo toto mediálne konanie, ako sa skončilo a prečo je dôvodná práve výška trov mediálneho konania v sume 143,63 Eur. Žalobca teda v spore ohľadom tohto svojho nároku na zaplatenie trov mediálneho konania neunesol ani len bremeno tvrdenia. Bolo preto dôvodným, aby súd prvej inštancie tento jeho nárok vo výroku II. (okrem iného) zamietol. Odvolací súd preto žalobcom napadnutý zamietajúci výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie, v časti o zaplatení trov mediálneho konania vo výške 143,63 Eur ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. Pokiaľ však ide o zamietnutie žaloby výkonom II. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo zvyšku, t. j. v časti o zaplatení vyčísleného úroku 41,36 Eur, vyčíslených úrokov z omeškania 0,05 Eur, poplatku 130,97 Eur, poplatku za upomienky 10,- Eur a zmluvnej pokuty vo výške 33,- Eur, odvolací súd dospel k záveru, že jednak dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu právnomu záveru o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti zmluvy pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) ZoSÚ, ktoré v zmluve uvedené sú a jednak ohľadom týchto uplatnených nárokov pre vyššie vytknuté nedostatky absentuje v rozhodnutí súdu náležité skutkové a právne posúdenie týchto nárokov.

24. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje,

akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat' konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Civilný sporový poriadok upravuje v ustanovení § 220 ods. 2 základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť.

25. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

26. V odôvodnení je teda po opísaní skutkového stavu potrebné uviesť, ktoré z navrhovaných dôkazov boli vykonané a ktoré skutkové tvrdenia strán boli nimi potvrdené alebo vyvrátené. Obsahom hodnotenia dôkazov je aj opísanie úvahy súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré si odporujú, alebo sa vylučujú. Súd tiež uvedie, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. V prípade rozporov musí súd odôvodniť, prečo konkrétny dôkaz považuje za vierohodný a iný nie. Pritom treba vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov v čl. 15 základných princípov CSP a v § 191 ods. 1 CSP, ktorý je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov. Je však povinný v odôvodnení náležite vyhodnotiť dôkaznú situáciu. Hodnotiacia úvaha súdu nie je svojvoľná, pretože súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

27. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnat' s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra ESLP zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. Z odôvodnenia sa teda strana má dozvedieť o dôvodoch prijatia, či odmietnutia jej argumentu. Samotné konštatovanie že argument je irelevantný, nezodpovedá požiadavke riadneho odôvodnenia. Preto nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/2008). Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námietkou sporovej strany, treba absenciu argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 410/2006).

28. Odvolací súd v predmetnej sporovej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 a § 220 ods. 2 CSP riadne nesplnil, výsledky vykonaného dokazovania nevyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, a to najmä pokiaľ ide o prijatý právny záver o rozpore dojednanej výšky úroku 39,15% ročne s dobrými mravmi, keď absentuje vyhodnotenie konkrétnych podmienok poskytnutia daného úveru a ich porovnanie s obdobnými úvermi poskytovanými v danom období za porovnateľných podmienok, pričom súd nevysvetlil, prečo rozhodným ukazovateľom má byť práve inflácia, ďalej súd dôsledne nevysvetlil a neodôvodnil svoj záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky v čl. 12 Všeobecných podmienok ohľadom všetkých v nej upravených inštitútov (úroky z omeškania, náhrada škody atď.) a nevysvetlil, prečo uplatnená výška zmluvnej pokuty 33,-Eur, predstavuje neprimeranú sankciu uplatnenú pre nesplnenie povinnosti dlžníkom.

29. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

30. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

31. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

32. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpujúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

33. Súd sa teda v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

34. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypoariada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

35. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

36. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojínštančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

37. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu vo zvyšnej časti napadnutej zamietajúcej časti výroku II., ďalej vo výroku III., vrátane závislého výroku IV. zrušil, a to s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, keďže súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami), ktorého nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sú tak hlboké, že ich nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ako aj s použitím § 389 ods. 1 písm. c) CSP, keďže súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, pričom nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom (pre rozsah ďalšieho potrebného dokazovania vo veci) a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie v zrušenej časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

38. Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v ods. 19. až 21., bude riadne v zrušenej časti v súlade s platnou procesnou normou vykonať všetky pre vec relevantné dôkazy v súlade s ust. § 295 CSP, skutkový stav ohľadom nároku žalobcu na zaplatenie úrokov, poplatkov a zmluvnej pokuty následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia na ochranu

spotrebiteľa, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť.

39. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov prvoinštančného konania, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

40. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).